

VĚČNÁ
NADĚJE

1943–2023
Nová naděje v nelehkých dobách
New Hope in Troubled Times

Věčná naděje '23

5–26/11/2023

Podzimní část 6. ročníku hudebního festivalu
nejen terezínských skladatelů

582288

Nadační fond Hudba pro Věčnou naději

Členové správní rady fondu:

Martina Jankovská

Arnošt Polák

Michal Stachník

Výkonná ředitelka: **Irma Mrázková**

Dramaturg festivalu: **Petr Nouzovský**

Autor textů: **Vlasta Reittererová**

Vybrané večery uvádí: **Lukáš Hurník**

Grafický design a sazba: **Formata v.o.s.**

Tisk: **Art D-Grafický atelier Černý s.r.o.**

vecnanadeje.org

facebook.com/vecnanadeje

instagram.com/festival_vecna_nadeje

Obsah

5/11/2023 / 4

Tři boys: Matteo Hager, David Hernych, Marek Pavlica – housle
Lukáš Hurník – čtení

12/11/2023 / 8

David Dorůžka, Robert Fischmann, Martin Novák

26/11/2023 / 12

Indi Stivín – kontrabas, **Alice Springs** – klavír

Soutěž / 18

**1. ročník skladatelské soutěže Nadačního fondu
Hudba pro Věčnou naději**

NADĚJE VII.

5/11/2023/10:30

Tři boys: Matteo Hager, David Hernych, Marek Pavlica – housle
Lukáš Hurník – čtení

Löwitův mlýn (U Českých loděnic 40, Praha 8 – Libeň)

Program

Antonín Dvořák

Drobnosti op. 75 (č. 1, 2, 4) – úprava pro troje housle

Cavatina. Moderato

Capriccio. Poco allegro

Elegia. Larghetto

Béla Bartók

44 duet pro dvoje housle (č. 6, 9, 21)

Magyar nóta – Maďarská píseň

Játék – Píseň ke hře

Újévköszöntő – Novoroční

Jean-Marie Leclair

Sonáta op. 3 č. 5 e moll pro dvoje housle

Allegro ma poco

Gavotte. Andante grazioso

Presto

Georg Phillip Telemann

Sonate im Kanon / Kanonická sonáta pro dvoje housle č. 1 G dur, TWV 40:101

Vivace

Adagio

Allegro

Wolfgang Amadeus Mozart

„Der Spiegel“ / „Zrcadlo“

Vittorio Monti

Csárdás (arr. Tři Boys)

Hudebně-literární dopoledne pro rodiny s dětmi

„Píšu teď takové, bagately, jen si představte: pro dvoje housle a violu. Práce mě těší stejně, jako když píšu nějakou velkou symfonii, ale co tomu říkáte? Jsou ovšem myšleny spíše pro dilety, ale což nepsali Beethoven a Schumann také někdy zcela malé věci, ale jak?“ sděloval **Antonín Dvořák** (1841–1904) v lednu 1887 svému vydavateli Simrockovi do Berlína. Trio pro dvoje housle a violu napsal původně bez velkých ambicí pro houslistu orchestru Prozatímního divadla Jana Pelikána a jeho žáka, s nimiž si někdy rád na violu zahrál. *Maličkosti* (Bagately – jak je nazval v dopise Simrockovi) však současně pohotově přepracoval pro obsazení housle a klavír, pod názvem *Romantické kusy* je ještě roku 1887 Simrock vydal tiskem a brzy se úspěšně prosadily v repertoáru. Původní smyčcové trio zůstalo v rukopise. V lednu 1887, kdy o něm Dvořák Simrocka informoval, zaznělo v soukromí a poté jistě ještě

vícekrát, avšak doložitelným datem veřejného provedení se stal až 24. únor 1938, kdy trio zahráli členové Pražského kvarteta Willy Schweyda, Herbert Berger a Ladislav Černý. Tiskem vyšla skladba teprve roku 1945 v Hudební matici Umělecké besedy pod názvem *Drobnosti*, neboť název *Maličkosti* už nesla starší Dvořákova skladba pro dvoje housle, violoncello a harmonium.

Velká část tvorby a působení **Bély Bartóka** (1881–1945) je spojena přímo s folklorem. Byl sběratelem a vydavatelem sbírek lidových písní a lidová inspirace tvoří v jeho díle zásadní východisko. Podobně jako Dvořákovy *Drobnosti*, nebyl ani Bartókův cyklus *44 duet pro dvoje housle* z roku 1931 původně určen k veřejnému koncertnímu provádění, nýbrž měl sloužit jako instruktivní skladby pro mladé houslisty. Profesionální klavírista Bartók už zkomponoval klavírní skladby pro děti a další cykly k pedagogickým účelům

měl rozpracovány. Ke 44 *duetům* napsal: „Vytvořil jsem je se stejným záměrem jako kdysi klavírní sérii *Pro děti*. Žáci se mají v prvních letech studia seznámit s přednesovými skladbami, v nichž se spojuje přirozená prostota lidové hudby s jejími melodickými a rytmickými zvláštnostmi.“ Bartók volil melodie lidových písní různých národů – maďarské, srbské, slovenské, ukrajinské a další. Skladby však vykazují ještě jiný vliv, totiž skladatelovo studium hudby starých mistrů, již měl ve svém klavírním repertoáru. Pronikal tak do tajů kontrapunktických technik, které mohl ve skladbách pro dvoje housle plně využít. Se stylizací obou zdrojů si s potěšením pohrál, a rytmické a harmonické bohatství cyklu poskytuje radost také hráčům i posluchačům.

Francouzský skladatel **Jean-Marie Leclair** (1697–1764) je považován za jednoho ze zakladatelů francouzské houslové školy, která integrovala italské a německé vlivy a vytvořila vlastní styl. K Leclairovým do jisté míry experimentům patřily i skladby pro dvoje housle; italští skladatelé (Corelli, Vivaldi) psali takzvané triosonáty s nezbytným doprovodem cembalového bassa continua, avšak francouzští skladatelé pozdního baroka objevili bohaté možnosti pouze v hlasech dvou smyčců. Leclair byl původně tanečník, působil jako baletní mistr v Lyonu a posléze v Turinu. V Itálii se seznámil se žákem Arcangela Corelliho, Giovannim Battistou Somisem, nadchl se pro houslovou hru, stal se Somisovým žákem a brzy už mohl veřejně vystoupit. Po návratu do Paříže byl roku 1733 přijat do královské kapely Ludvíka XV., kterou však pro neshody po čtyřech letech opustil. Vystupoval dál jako sólista a měl štěstí na hudbymilovné mecenáše. Konec jeho života byl však tragický. Leclair údajně nebyl nijak jedno-

duchá povaha, v posledních letech se stáhl do soukromí, žil ve čtvrti pochybné pověsti, kde byl zavražděn neznámým pachatelem. Leclair je autorem celkem čtyř sešitů sonát pro housle. Druhý sešit (*Sonates à deux Violons sans Basse* op. 3) byl vydán v Paříži roku 1730 a obsahuje 12 sonát pro dvoje housle bez doprovodu continua. Leclair nechává vystupovat oba nástroje v rovnocenné úloze v polyfonně zpracovaných úsecích jako v první větě *Sonáty* č. 5, jindy – jako v gavotě těže sonáty – má jeden hlas vůdčí melodickou linii a druhý mu tvoří doprovod ve figuracích.

Jeden z výše zmíněných německých vlivů na francouzskou hudbu představovalo dílo **Georga Philippa Telemanna** (1681–1767). Roku 1728 založil spolu se skladatelem Johannem Valentinem Görnerem v Hamburku první německý hudební časopis *Der getreue Music-Meister* (Věrný mistr hudby), který také uveřejňoval notová vydání skladeb. Telemann si předsevzal „postupně každých 14 dní přinášet všechny druhy hudebních skladeb pro různé hlasy a téměř všechny běžné nástroje“. Jak napsal v úvodu k prvnímu číslu časopisu, je si vědom, že si stanovuje velký cíl, avšak spoléhá na to, že dosud „noty spíše samy přicházejí k němu, než aby se po nich musel poohlížet“ a jeho invence neochabne. Jednotlivé skladby vycházely na pokračování, takže chtěl-li mít zájemce dílo kompletní, musel si pořídit více sešitů, což byl zároveň bystrý obchodnický tah. *Šest kánonických sonát* z roku 1738 je určeno pro dvojici fléten, alternativně pro dvoje housle (nebo jiné melodické nástroje). Umně využívají nejjednodušší kontrapunktickou techniku kánonu.

Duo pro dvoje housle nazvaná *Der Spiegel* (Zrcadlo) se připisuje **Wolfgangu**

Amadeovi Mozartovi (1756–1791), autorství je však nejisté, ač je nelze vyloučit, Mozart měl pro podobné hříčky se skladebnými technikami smysl. Pramenem skladby je jediný, v Norimberku pořízený tisk (bez udání roku a vydavatele) s názvem *Čtyři žertovná dua W. A. Mozarta pro dvoje housle*. Žert spočívá v notovém zápisu 2. houslí, který tvoří zrcadlový obraz zápisu 1. houslí, z čehož povstal tradovaný název skladby.

Italský skladatel, houslista, mandolinista a dirigent **Vittorio Monti** (1868–1922) byl autorem baletů, například *Noël de Pierrot* (Pierrotovy vánoce), uvedeného v Paříži, roku 1904 měla v Teatro Costanzi v Římě světovou premiéru jeho jednoaktová opereta *Mam'zelle Frétilton*. Ve velkých lexikonech však jeho jméno nenalezneme. Proslulost mu zajistila jedna jediná skladba. „Montiho čardáš“ patří nepochybně k nejpobulárnějším skladbám takzvaného vyššího populáru, a to i v nejrůznějších úpravách.

Hudební uskupení **Tři Boys** vzniklo během Akademie Václava Hudečka v Luhačovicích v létě 2022. Jedná se o trio mladých houslistů ve složení Marek Pavlica, Matteo Hager a David Hernych, spojnicí mezi nimi profesor Jiří Fišer. Od tradičních hudebních uskupení odlišuje Tři Boys repertoár, který kromě obvyklých skladeb repertoáru vážné hudby zahrnuje i vlastní tvorbu či transkripce folklórních a populárních písniček. Jednotliví členové jsou laureáty řady mezinárodních soutěží, včetně již zmiňované Akademie Václava Hudečka.

Matteo Hager se narodil v roce 2003 do česko-americké rodiny. Absolvoval Gymnázium a Hudební školu hl. města Prahy pod vedením prof. Jiřího Fišera. V současnosti je žákem prof. Rodney-

ho Frienda na Royal Academy of Music v Londýně, kde mu bylo uděleno stipendium. Získal řadu významných ocenění, jež zahrnují 1. cenu v Ústředním kole celostátní soutěže Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy (2014), 1. cenu z Mezinárodní houslové soutěže Josefa Micky, 1. cenu z Akademie Václava Hudečka, či Zlatou medaili ze soutěže Manhattan International Music Competition 2020. Je rovněž čerstvým laureátem interpretačních soutěží ve Francii, Španělsku a v Itálii, byla mu přiznána řada mezinárodních stipendií. Jako sólista se představil na domácích i mezinárodních festivalech. Sólově spolupracoval s řadou českých i zahraničních orchestrů pod taktovkou renomovaných dirigentů. Matteo Hager se věnuje také kompozici.

David Hernych je studentem Pražské konzervatoře ve třídě prof. Jiřího Fišera. K jeho největším úspěchům patří 1. místa na soutěžích Josefa Micky a Jaroslava Kociana, hlavní cena Letní hudební akademie v Kroměříži a vítězství na Akademii Václava Hudečka v Luhačovicích. Jako sólista spolupracoval s předními českými dirigenty. Několikrát vystoupil se Symfonickým orchestrem hl. m. Prahy FOK a dalšími českými orchestry, sólově se několikrát představil s Václavem Hudečkem. Jako komorní hráč sdílel v září na festivalu Dvořákova Praha pódium s Josefem Špačkem.

Marek Pavlica je rovněž žákem prof. Jana Fišera. Roku 2021 se stal vítězem mezinárodní soutěže Concorso Musicale Internazionale Città di Palmanova v Itálii, téhož roku zvítězil v Akademii Václava Hudečka, kde jako hlavní cenu získal nový mistrovský nástroj. Syn Jiřího Pavlici, uměleckého vedoucího souboru Hradišťtan, se s láskou věnuje také folkloru.

NADĚJE VIII.

12/11/2023/17.00

David Dorůžka, Robert Fischmann, Martin Novák

Synagoga Čáslav (Masarykova 111, Čáslav)

Program

Málaga – Robert Fischmann

Shir Le'ılanot – David Dorůžka

Sikele – Abraham Reisen

Lecha Dodi – trad., Robert Fischmann

Mizmor Shir – trad., Robert Fischmann

Magen Avot – trad., Robert Fischmann

Adon Olam – trad., Robert Fischmann

Mi Zot Ola – Robert Fischmann

Shekhora Ani – Robert Fischmann

Kamavet Ahava – Robert Fischmann

Badekn di kale – trad., Robert Fischmann

L'olam Va Ed – David Dorůžka

Shir HaMidbar – David Dorůžka

Liebeslied – Kurt Weill

Unter dayne vayse shter'n – Avraham Sutzkever/Avrom Brudno

Sh'chav Beni – Emanuel Harussi/Shalom Charitonov

Pořadí skladeb bude uvedeno během koncertu.

Trio hrálo online pro náš festival v době pandemie, celý koncert můžete kdykoliv zhlédnout na našem youtube kanálu pod názvem **Festival Věčná naděje: Dorůžka, Fischmann a Novák představují nepoznané písně židovských autorů.**

Ohlasy našich abonentů nás vybudily k tomu, abychom koncert pro velký úspěch **zopakovali**. Tentokrát našim posluchačům nabídneme koncert čtyřnásobného držitele **Ceny Anděl** Davida Dorůžky v nově zrekonstruované synagoze v Čáslavi. Trio kytaristy Davida Dorůžky, flétnisty a zpěváka Roberta Fischmanna a hráče na bicí nástroje a perkuse Martina Nováka uvede vlastní autorské kusy i skladby oslavující **Židovské svátky** v průběhu celého roku. Tímto koncertem zahájíme spolupráci s mimopražskými synagogami. Jsme potěšeni tím, že se naše mimopražská premiéra může konat právě v nedávno zrekonstruované synagoze v Čáslavi.

Trojice vydala v září album „Gilgul“ (hebrejské slovo pro koloběh nebo cyklus) s hudbou na pomezí world music a jazzu, které těží z bohatého odkazu židovských hudebních tradic. Částečně tak hudebníci navázali na album Davida Dorůžky Autumn Tales (2016, Animal Music), vyznamenané cenou Anděl za nejlepší jazzové album roku a také v odborné anketě Českého rozhlasu Jazz. Trio vzniklo na sklonku roku 2020 s cílem vytvářet novou hudbu, která by rozvíjela různé židovské hudební tradice, které se během mnoha století vyvíjely v různých regionech Evropy i Blízkého Východu. Všichni tři hudebníci se ovšem židovské hudbě věnovali již dříve, například ve spolupráci s izraelským hudebníkem Yairem Dalalem nebo s americkým multiinstrumentalistou Alanem Bernem.

Nové seskupení ovšem vyniká nebývale originálním pojetím a zvukem, opírajícím se jak o nezvyklou instrumentaci, tak o fakt, že i s tradičněji znějícím materiálem hráči pracují s neobyčejnou volností.

A tak se snadno přihodí, že liturgické chasidské nápěvy z východní Evropy se potkávají s melodiemi ze středověkého Španělska a aškenázské písně v jazyce jidiš můžeme slyšet bok po boku s inspiracemi newyorskou downtown scénou. Trio v několika skladbách doplňují saxofonisté Marcel Bárta a Luboš Soukup a trombonista Štěpán Janoušek. „Podstatným jménem gilgul většinou v hebrejštině rozumíme gilgul nešamot, neboli stěhování duší. Tato myšlenka, v židovství mírně kontroverzní, pochází z kabaly. Podle tradice duše putují z těla do těla a plní tak svou roli v rámci tikkun olam, nápravy světa. Jedním z běžných významů slova gilgul je skutečně „cyklus“. Ať už jsme věřící, nebo ne, svůj život si vykládáme a měříme jej pomocí cyklů, ať už přírodních či umělých. Hebrejský kalendář, založený na lunisolárním cyklu, opisuje kružnici, která ohraničuje obsah naší nahrávky. Jejím pomyslným těžištěm je to, čemu se v našich končinách říkálo Mitteleuropa, přesněji řečeno místní tradice synagogální hudby, neboli středoevropského nusachu“, přibližuje inspiraci židovskou tradicí a koncepční rámeček alba Robert Fischmann.

David Dorůžka

kytara

Často označovaný jako jedna z vůdčích postav české jazzové scény, je aktivním profesionálním hudebníkem od svých čtrnácti let a má za sebou vystupování po celém světě, spolupráci s řadou světových jmen a dlouhodobé pobyty v metropolích New Yorku a Paříži. Svě nejnovější autorské CD *Andromeda's Mystery* vydal David Dorůžka v červnu 2022 v sestavě s polským pianistou Piotrem Wylezolem a americkou bubenickou legendou Jeffem Ballardem. Mimo to se v posledních letech účastnil mnoha dalších mezinárodních projektů, turné a nahrávání, např. na albech *Sara* s Agou Zaryan a Szymonem Mikou, *The Multi-*

verse: Knowing se Scottem McLemore, *Komeda Unknown 1967* s Piotrem Schmidtem, *Homeland* s Piotrem Budniakem, nebo hostování s americkou vokální hvězdou Lizz Wright.

Třiačtyřicetiletý Dorůžka začal působit na české jazzové scéně coby teenager. Poté studoval skladbu a improvizaci na Berklee College of Music in Boston a měl též příležitost učit se u hudebníků jako Herbie Hancock, Brian Blade a další. Je nositelem tří cen Anděl za Jazzová alba roku (*Autumn Tales*, 2016, *Silently Dawning*, 2008, *Hidden Paths*, 2004); stejnou cenu obdržel také v roce 2012 za CD *Light Year* ve spolupráci s kvintetem Inner Spaces. Dorůžka vystupoval na nespočetných prestižních festivalech a v klubech po celém světě a podílel se na desítkách nahrávek.

Robert Fischmann

flétna, zpěv, efekty

Flétnista a multiinstrumentalista Robert Fischmann absolvoval Pražskou konzervatoř ve třídě prof. F. Malotína. Během studia anglistiky a obecné lingvistiky na Filozofické fakultě UK se začal věnovat jazzové improvizaci. Zkušenosti sbíral v natolik rozdílných kapelách jako Taliesyn, Baroque Jazz Quintet, Irish Dew, C&K Vocal či Linha Singers. Pravidelně účinkoval i s popovými umělci jako je Lenka Filipová či Marie Rottrová. V rámci jazzové hudby má za sebou spolupráci např. s Concept Art Orchestra, Jazz Dock Orchestra, s orchestrem Gustava Bromy, s Brianem Charettem či s Lionelem Loueke. Tato žánrová rozkročenost mu je vlastní i v současnosti: jako zpěvák figuruje ve world-music skupině Bran, jako flétnista je členem česko-polského sextetu Štěpánky Balcarové a Małgorzaty Hutek, jako perkusista spoluvede devítičlenný brassband TooT Ensemble a v neposlední řadě coby multiinstrumentalista a zpěvák působí v kapele Nerez & Lucia.

Martin Novák

bicí

Martin Novák se narodil roku 1983 v Ostravě a vyrůstal v Chrudimi, hudbě se věnuje od útlého dětství. Vystřídal několik hudebních nástrojů, ale od svých dvanácti let se věnuje především bicím nástrojům. Učil se u hráčů jako Tom Bancroft, Martin Šulc či Jiří Slavíček a později absolvoval prestižní školu Jazz Institute Berlin. Od roku 2002 je Martin Novák neodmyslitelnou součástí české hudební scény, spolupracoval s hudebníky jako Beata Hlavenková, Ondřej Pivec, Steve Walsh, Yvonne Sanchez, Jaromír Honzák nebo Najponk a byl členem kapel Jan Kořínek & Groove a Infinite Quintet. Stejně bohaté zkušenosti má ovšem s účinkováním s umělci z žánrů mimo jazzovou hudbu, opakovaně vystupoval a nahrával např. s Lenkou Dusilovou, Vladimírem Mišíkem, Janou Kirschner nebo skupinou Lanugo. Pravidelně též koncertuje s Robertem Křesťanem a Druhou Trávou. Martin Novák natočil více než třicet CD, z nichž několik získalo Cenu Anděl.

NADĚJE IX.

26/11/2023/19.30

Indi Stivín (kontrabas)
& Alice Springs (klavír)

Kostel sv. Vavřince pod Petřínem (Hellichova 18, Praha 1)

Program

Antonín Dvořák

V národním tónu, op. 73, B146 (úprava pro kontrabas a klavír)

Dobrá noc, má milá
Žalo dievča, žalo trávu
Ach není, není tu
Ej, mám já koňa faku

Indi Stivín

Fantazie HAAS (světová premiéra)

Antonín Dvořák

Sonatina pro housle a klavír G dur, op. 100, B 183 (úprava pro kontrabas a klavír)

Allegro risoluto
Larghetto
Scherzo. Molto vivace
Finale. Allegro

přestávka

Indi Stivín

Suíta Bohemia pro kontrabas a klavír

Keltové
Česká země
Tarantella Praga
1938
Slované

Úpravy skladeb pro jiná obsazení, než jakým je původně určil autor, nelze považovat za nepietní, ani nejsou zcizením nápadu či plagiátem. Naopak. Mnozí skladatelé takové úpravy vytvářeli v zájmu propagace svého díla sami a řada děl světové literatury se stala známými zejména prostřednictvím přepracování, parafrází a transkripcí. Úpravy, které obsahuje první polovina programu, jsou dílem kontrabasisty Indiho Stivína, jenž jimi obohatil sólový repertoár pro svůj nástroj.

Antonín Dvořák (1841–1904) se inspiroval lidovou poezií už ve svých prvních vokálních cyklech; jeho *Moravské dvojzpěvy* a sbory předznamenaly úspěšnou takzvanou „slovanskou“ etapu skladatelovy tvorby. Cyklus *V národním tónu* op. 73 vznikl z podnětu Dvořákova berlínského nakladatele Fritze Simrocka, který se snažil úspěch skladatelovy slovanské „exotičnosti“ obchodně využít. Simrock na splnění slibu poměrně dlouho čekal, údajně skladatel dlouho nemohl najít vhodné texty. Cyklus byl dokončen v polovině září 1886 a 14. listopadu téhož roku zazněly dvě z písní na koncertě ve prospěch penzijního spolku orchestru Národního divadla v provedení rodačky ze Lvova Terezy Arklové, patrně za skladatelova doprovodu. Kdy zazněl cyklus poprvé jako kompletní není známo. Drobné písně jsou dokladem Dvořákova stylizačního mistrovství, které zachovává poetiku lidové inspirace. Dvořákova melodičnost a zpěvnost kontrabasu jsou v podobě „písní beze slov“ velmi dobře sluchitelné.

O své skladbě *Suita Bohemia* hovoří **Indi Stivín** sám: „Je to pohled na naši zemi mýma očima v kontextu celých staletí. První část ‚Keltové‘ nás uvede do doby, kdy naše kultura vznikala a která pro nás

dodnes zůstává tak trochu tajemstvím. Život Keltů na našem území představují syrový, ale čistý, s jasnou, až přímočarou melodikou. Druhá část ‚Česká země‘ už nás dovede do nám důvěrně známého prostředí. Je o laskavé přívětivé krajině, o lesích a loukách, o našem domově. Dramatické místo se ale objeví i v této slunečné větě. Třetí část ‚Tarantella Praga‘ je vyloženě veselá skladba, kterou jsem napsal speciálně pro soutěž Eurovize mladých muzikantů 2018. Je o studentském životě, plném zábavy a radosti. Čtvrtá část ‚1938‘ je potom pravým opakem části třetí. Jak už její název napovídá, přeneseme se do jednoho z nejsmutnějších roků naší historie, který předcházela těm nejtragičtějším událostem celého lidstva. V této větě ale tragédie nepropukne naplno. Tento díl suity vyjadřuje volání o pomoc, zradu a smutek. Poslední část ‚Slované‘ jsem napsal v tak trochu bojovném duchu. Po předchozích částech v této větě posílám lidem energii, která je tolik potřeba při obraně malé země, jež skrývá tisíce pokladů. Je o spojenectví, síle a odhodlání, o víře a bratrství. Největší hodnotou této části ale zůstává svoboda, pro kterou stojí za to žít.“ Skladba je určena pro kontrabas a orchestr a Indi Stivín ji provedl na Mezinárodním festivalu v Edinburghu u příležitosti své účasti v soutěži Eurovision Young Musicians roku 2018 za doprovodu BBC Scottish Symphony Orchestra, koncert byl přenášen rozhlasovými a televizními stanicemi (u nás ČT Art). Také v tomto případě se tedy jedná o komorní úpravu.

Přímo pro festival Věčná naděje vznikla kompozice Fantazie Haas, kterou uvede Stivín v premiéře. Jedná se o poctu hudebnímu skladateli Pavlu Haasovi, který zahynul roku 1944 v Osvětimi.

Indi Stivín

kontrabas

Indi Stivín je sólový kontrabasista, dirigent a skladatel. Narodil se v Praze, pochází z muzikantské rodiny. Od raného dětství hraje na klavír a na housle. Na Pražské konzervatoři studoval hru na housle u prof. Jaroslava Foltýna. Kontrabas si zamiloval pro jeho temný hluboký zvuk, absolvoval na Akademii múzických umění u prof. Jiřího Hudce. Absolvoval mistrovské kurzy u předních světových kontrabasisťů, sólovou hru studoval u amerického kontrabasisty Garyho Karra. V patnácti letech se stal laureátem Mezinárodní interpretační soutěže v německém Markneukirchen (2017), o rok později debutoval na Mezinárodním hudebním festivalu Pražské jaro se sólovým recitálem. Jako jediný kontrabasi-

sta se probojoval do finále Eurovize 2018 ve Velké Británii. Vystoupil s řadou domácích orchestrů jako sólista. Od roku 2022 se věnuje také dirigování. V roce 2019 založil komorní orchestr Collegium Stivinum, v němž působí jako šéfdirigent a rezidenční sólista.

Alice Springs

Alice Springs

klavír

Alice Springs vystudovala obor klavír na Pražské konzervatoři. Během studií se začala věnovat také zpěvu. Mezi lety 1995 a 2008 se věnovala písňové tvorbě a vydala autorská alba u vydavatelství PolyGram, Universal Music a Sony Music, za která získala řadu ocenění. Po vydání CD „Piano Album“, se vydala cestou, která ji dovedla k vážné hudbě. V současné době koncertuje s vlastní jazzovou formací a zároveň doprovází sólisty vážné hudby. Absolvovala řadu interpretačních soutěží v Čechách i v zahraničí. Za klavírní spolupráci získala cenu odborné poroty na Mezinárodní interpretační soutěži v německém Markneukirchen i na Mezinárodní soutěži „Pro Bohemia“ v Ostravě.

Připravujeme

Program jarní části '24

21/2/2024/19.30

PKF – Prague Philharmonia

Robert Kružík – dirigent

Anna Paulová – klarinet

Kostel sv. Šimona a Judy

24/2/2024/19.30

Bennewitzovo kvarteto

Vyhlášení výsledků skladatelské soutěže

Španělská synagoga

29/2/2024/19.30

Marek Švejkar – klarinet

Lenka Korecká – klavír

Kostel sv. Vavřince pod Petřínem

14/3/2024/19.30

Bella Adamova – zpěv

Malte Schäfer – klavír

Zrcadlová kaple Klementina

27/3/2024/19.30

Igor Ardašev - klavír

„Gideon Klein. Klavírista terezínského ghetta“

Klášter sv. Anežky České

Soutěž

Nadační fond Hudba pro Věčnou naději,
pořadatel mezinárodního hudebního festivalu
Věčná naděje vyhláší

1. ročník skladatelské soutěže

Téma soutěže

Věčná naděje

Podmínky soutěže

- Skladba pro smyčcové kvarteto, která nebyla nikdy veřejně provedena
- Každý uchazeč může přihlásit pouze jednu vlastní originální skladbu, která neporušuje autorské právo nebo práva třetích stran
- Dílo musí být proveditelné živě pouze smyčcovým kvartetem
- Délka skladby 8–11 minut
- Partitura a jednotlivé party musí být odevzdány v běžné západní notaci (grafická notace není povolena)
- Skladba bude přijata ve formátu PDF, elektronická nahrávka ve formátu MP3/WAV
- Soutěž nemá věkové ani územní omezení

Odbornou porotou 1. ročníku soutěže je hudební skladatel a kytarista **Lukáš Sommer (CZ)**, hudební skladatel **Ľuboš Bernáth (SK)**, členka správní rady Nadačního fondu Hudba pro Věčnou naději **Martina Jankovská (CZ)**, dramaturg festivalu Věčná naděje **Petr Nouzovský (CZ)**, hudební skladatel **Yuval Shaked (IL)** a členové **Bennewitzova kvarteta (CZ)**.

Vyhlášení výsledků soutěže proběhne jako součást koncertu **7. ročníku** Hudebního festivalu Věčná naděje dne 24. 2. 2024 v Praze. Interpretem tohoto koncertu, a tudíž i výsledné skladby, bude **Bennewitzovo kvarteto**.

Ceny pro vítěze

- Vítězná skladba bude vyhlášena a provedena Bennewitzovým kvartetem v rámci
- 7. ročníku Hudebního festivalu Věčná naděje dne 24. 2. 2024 v Praze
- Vítězná skladba bude honorována částkou ve výši 10.000 Kč / 400 Eur
- Presentace skladby a vítěze festivalu Věčná naděje a v rámci PR kampaně 7. ročníku festivalu.
- Doprava a ubytování pro vítěze na slavnostní vyhlášení a uvedení skladby

Notový záznam skladby spolu s elektronickou nahrávkou (MP3/WAV), zašlete společně se jménem a Vaším kontaktem (e-mail a mobilní telefon) v elektronické podobě do **31. 12. 2023 23:59** na e-mailovou adresu **irma.mrazkova@vecnanadeje.org**.

Z důvodu objektivního hodnocení prosíme o nepodepisování notového materiálu. Tento bude označen číselnou kombinací související s datem zaslání.

O soutěžním tématu věčné naděje

Naděje je mimořádně zajímavá substance: nezměřitelná a neuchopitelná, ale nesmírně potřebná, samozřejmě zejména ve chvílích, kdy hrozí, že ji začneme ztrácet. Podobně jako lásku, i naději můžeme dávat druhým, aniž bychom ji měli sami pro sebe, a naopak: můžeme ji mít i tehdy, když už reálně prakticky neexistuje.

Ne náhodou Dante Alighieri v Božské komedii umístil nad vstup do pekla nápis „Zanechte naděje, kdo vstupujete“, protože vědomí, že veškeré strachy, muka, bolesti jsou navždy a není naděje na změnu a záchranu, je horší než smrt samotná. I v jiném pekle – tady na zemi – pracovali se substancí naděje: nad vstup do koncentračního tábora v Osvětimi nechali nacisté ukovat nápis „Arbeitmachtfrei“, „Práce osvobozuje“. Rudolf Vrba, jeden z nemnohých, kterým se z Osvětimi podařilo uprchnout a předat zprávu o zvěrstvech tam páchaných, ve své pozdější knize vzpomínal, jak blahodárně na něj ta tři slova zapůsobila: chtějí práci, mají ji mít, snad to tedy nebude tak zlé – myslel si. Dostal prý tehdy po úporné cestě do neznáma příliv energie – protože se mu dostalo n a d ě j e. Samozřejmě falešné naděje, ale on a tisíce dalších po něm, kteří prošli onou branou, se jí drželi, protože člověk zkrátka naději potřebuje.

A tak je úžasné a příznačné, že nadační fond a festival založené panem Jiřím Polákem nesou název Věčná naděje. Připomínají primárně tzv. tereziňské autory a další skladatele a jejich díla vzniklá v časech nesvobodných a nedobrých. Festival jim dává naději, že nebudou zapomenuti a že se třeba z jejich utrpení dokážeme poučit. Snad ano: opravdu se zdá, že jména autorů, kteří měli být umlčeni, se i díky Věčné naději daří připomínat a oživovat, protože se nabízí stále více možností slyšet hudbu takového Pavla Haase, Gideona Kleina, Hanse Krásky, Viktora Ullmana... a to i mimo festivalová pódia. To je dobrá a nadějná zpráva.

Měli bychom si přát vedle toho obligátního zdraví častěji právě naději a více naděje, protože do jakýchkoli do časů, kdy se z jakýchkoli důvodů smráká v duši, je jí potřeba jako soli. Na shledanou na některém z koncertů festivalu, který na to nezapomíná, festivalu Věčná naděje.

Eva Hazdrová Kopecská, muzikoložka

VĚČNÁ
NADĚJE

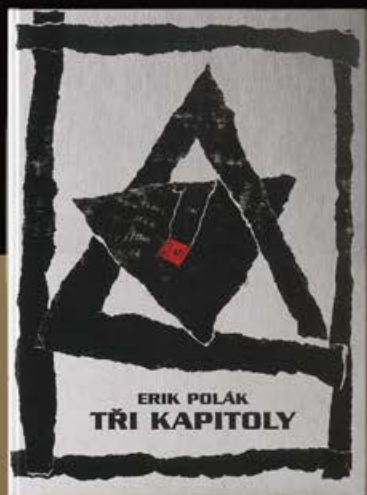
Erik Polák, otec zakladatele Nadačního fondu Věčná naděje, Jiřího Poláka, strávil v Terezíně 2 roky. Bylo mu tehdy 13–14 let. V 80. letech minulého století napsal první část svých zamýšlených pamětí – o své rodině, šťastném dětství, mládí, o životě v Terezíně, o svých kamarádech a vychovatelích, o šťastném návratu z Osvětimi a Friedlandu. Z plánovaného díla pod názvem *Tři kapitoly* Erik Polák dokončil jen kapitolu první, ta byla vydána vlastním nákladem Jiřího Poláka v roce 2006. Více informací o Eriku Polákovi naleznete na www.erikpolak.cz.

Režie – **Zdeněk Dušek**

Čte – **Daniel Krejčík**

Hudba – **David Dorůžka**

K zakoupení na stránkách
Supraphonline.

AUDIOKNIHA

Tři kapitoly

GENERÁLNÍ PARTNER

X ALEFNULA

DALŠÍ PARTNEŘI

Státní fond kultury ČR

PODPOROVATELÉ

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

PODĚKOVÁNÍ

Členům klubu Podporovatelů

www.vecnanadeje.org

[facebook.com/
vecnanadeje](https://facebook.com/vecnanadeje)

[instagram.com/
festival_vecna_nadeje/](https://instagram.com/festival_vecna_nadeje/)

info@vecnanadeje.org